

forudsætter, at det må anses for aftalt mellem en arving og arveladeren, at værdien af forskuddet skal fradrages i livsarvingens arv.

Den gældende arvelovs § 32 om arveforskud, som en fælles livsarving har modtaget af fællesejemidler, er ikke blevet konsekvensændret i anledning af særereformen i 1990, hvor der blev indført en række nye særereformer, hvor særerejet bliver til fællesjeje ved en ægtefælles død. Udvalget foreslår på den baggrund, at det præciseres i loven, at der skal ske fradrag i de situationer, hvor arveforskuddet er ydet af fællesjeje eller af et særereje, der bliver til fællesjeje ved ægtefælless død, dvs. et skilsmisssærereje eller et ægtefællebegunstigende kombinationssærereje.

Den gældende arvelovs § 32 tager endvidere ikke stilling til, hvordan der skal forholdes ved et skifte af uskiftet bo efter længstlevendes død. Udvalget foreslår, at arveforskuddet i denne situation skal fradrages forholdsmæssigt i arven efter begge ægtefæller. Udvalget henviser til, at et krav om, at fradrag alene skulle ske i arven efter den ene ægtefælle, ville kunne føre til, at testamentariske dispositioner bliver uvirksomme, hvilket kunne føre til uhensigtsmæssige resultater.

Udvalget foreslår herudover nogle sproglige moderniseringer i de gældende regler.

Der henvises til betænkningen s. 186-189.

8.3. Justitsministeriets overvejelser

8.3.1. Forbud mod overdragelse og kreditorfølgning af forventet arv

Justitsministeriet kan tiltræde, at reglen om forbud mod overdragelse af forventet arv videreføres med den foreslåede præcisering om, at forbuddet også omfatter aftaler, der indgås mellem arvingerne, mens arveladeren stadig er i live, om overtagelse af boets aktiver ved arveladerens død.

Der henvises til lovforslagets § 41 og bemærkningerne til denne bestemmelse.

8.3.2. Afkald på forventet og falden arv

Justitsministeriet kan tiltræde udvalgets anbefaling om, at reglerne om forventet arv videreføres, og at reglerne tillige gøres anvendelige på afkald på falden arv.

Den foreslåede lovfæstelse af adgangen til at give afkald på falden arv griber ikke ind i området for boafgiftslovens § 5. Der vil således også fremover være tilfælde, hvor der civilretligt kan gives afkald på falden arv, men hvor dette afkald ikke opfylder betingelserne i boafgiftslovens § 5, f.eks. fordi afkaldet er betinget af andet end vederlag.

Der henvises til lovforslagets § 42 og bemærkningerne til denne bestemmelse.

8.3.3. Arveforskud

Justitsministeriet kan i det hele tiltræde udvalgets overvejelser om udformningen af reglerne om arveforskud, og lovforslaget er udformet i overensstemmelse hermed.

Der henvises til lovforslagets §§ 43-47 og bemærkningerne til disse bestemmelser.

9. Udelukkelse og bortfald af arveret

9.1. Gældende ret

Efter arvelovens § 36 kan retten frakende en person retten til arv, hvis den pågældende har begået en forsættelig overtrædelse af straffeloven, der har medført arveladerens død. Frakendelsen medfører ikke alene frakendelse af retten til arv efter offeret for forbrydelsen, men også at lovovertræderens arv efter andre ikke må forøges som følge af forbrydelsen. Frakendelsen berører derimod ikke lovovertræderens arvingers ret til arv. Hovedanvendelsesområdet for bestemmelsen er manddrab efter straffelovens § 237 og vold med døden til følge efter straffelovens § 246. Frakendelse af arveretten kan imidlertid efter omstændighederne også ske ved andre forsættelige straffelovsovertrædelser som f.eks. drab på begæring efter straffelovens § 239 og medvirken til selvmord efter straffelovens § 240. Derimod kan der ikke ske frakendelse ved uagtsomme lovovertrædelser som f.eks. uagtsomt manddrab efter straffelovens § 241

Frakendelse af arveretten kan efter § 36, stk. 2, endvidere ske efter anmodning fra den forurettede i tilfælde, hvor en person har forsøgt at dræbe en slægtning i opstigende linje eller har øvet vold, groft fornærmet eller på strafbar måde truet den pågældende. Udtrykket "groft fornærmet" antages formentlig at omfatte ikke kun freds- og ærekrænkelser, men også krænkelser og nedværdigende behandling i form af f.eks. tvang, vanrøgt, frihedsberøvelse eller hensættelse i hjælpeløs tilstand. Bestemmelsen omfatter kun frakendelse af arv efter slægtninge i opstigende linje, da arveladeren i andre tilfælde kan fratage gerningsmanden arveretten ved testamente eller for så vidt angår ægtefæller ved separation eller skilsmisse.

Er arveretten frakendt efter § 36, stk. 1 eller 2, kan den gengives ved testamente efter § 36, stk. 4.

Arvelovens § 36 er tillige anvendt analogt til at frakende lovovertræderen retten til livs- og ulykkesforsikringssummer, ydelser fra ATP og fra arbejdsmarkedspensioner m.v., og det antages, at bestemmelsen tillige kan anvendes analogt på ægtefællepension og